

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

70 let v Argentini

Leto LXXVII | 22. oktobra 2018 - Buenos Aires, Argentina | Št. 31

www.svobodnaslovenija.com.ar

Svobodna Slovenija

HELENA JAKLITSCH NA 62. OBLETNICI NAŠEGA DOMA

*Spoštovani zbrani,
dragi prijatelji,*

ko so slovenski begunci maja 1945, da bi ubežali maščevalni rdeči roki, krenili proti Ljubljui, so bili prepričani, da odhajajo za štirinajst dni, morda tri tedne. Toda ti dnevi in tedni so postali meseci, leta in desetletja. Sedemdeset let je, odkar je Argentina odprla vrata in sprejela v svoje zavetje vse tiste, ki jih domovina oziroma povojna oblast ni hotela, ker so ostali zvesti veri in svojemu narodu. Po nekaj letih, namenjenih ureditvi osnovnih pogojev za življenje, je svoja vrata odprl Naš dom San Justo, ki je postal prostor srečevanja vseh, ki »v srcu dobro mislijo«. O vas, o vaši usodi, v domovini nismo veliko vedeli. Mnogi, ki so imeli sorodnike pod Južnim križem, so o tem molčali ali le šepetali, tisti, ki tu nimamo nikogar, smo morali vašo zgodbo, zgodbo vaših očetov in starih očetov odkrivati sami.

Danes, ko stojim tu pred vami, tako vidim potomce tistih fantov in mož, ki so z molitvijo na ustnicah umirali ob brezni in kraških jamah; ki so zadnjo kapljo svoje krvi darovali za narod in rod, ki so ju tako zelo ljubili in želeli, da bi revolucija ne bi uničila. Ko se ozrem naokoli, vidim potomce slovenskih beguncev, ki so se pred dobrimi sedmimi desetletji, da bi si rešili življenje in življenje svojih najbližjih, odpravili na negotovo pot, ki jih je preko izkušnje ljubljanskega predora pripeljala v taborišča v Avstriji in Italiji. Vidim matere z otroki, ki so se stiskale ob cesti, da bi naredile prostor umikajoči se vojski; vidim odhajajočo slovensko elito, najboljše, kar je slovenski narod premogel med politiki, kulturniki, gospodarstveniki, učitelji. Te izgube Slovenija ni uspela nikoli nadoknaditi.

Ko vas pogledam, vidim v vas podobo slovenskega taboriščnika, ki se v tistih treh, štirih letih v taboriščih v Avstriji in Italiji, kljub doživetju največje tragike v zgodovinski slovenskega naroda, zapisani v narodni spomin kot vetrinjska tragedija, ni predal malodušju, temveč je s svojim trdnim delom vsemu svetu pokazal, kako klen je slovenski človek, neomajen v svoji zvestobi slovenstvu in veri. V skrajno neugodnih razmerah taboriščnega življenja, zaznamovanega s pomanjkanjem, hladnimi, prepišnimi lesenimi ali pregretim kovinskimi barakami, je ustanavljal slovenske begunske šole, ki so se po kakovosti lahko postavile ob bok najboljšim šolam takratnega časa. Ta isti človek, tako preizkušan, je v taboriščih postavljaj gledališke igre, od najpreprostejših do tistih, ki predstavljajo igralski izziv tudi današnjim profesionalnim gledališčem. Ustanavljal je pevske zборе, katerih ubrano petje je pritegnilo in navdušilo vse, tudi najzahtevnejše poslušalce. Sloven-

ski taboriščnik, hrepeneč po slovenski besedi, ki mu je bila »ključ do zveličavne narodne omike«, je ob pomanjkanju vsega v taborišču izdajal časopise, učbenike in knjige. Ta neverjetna ustvarjalna moč slovenskega človeka je navduševala številne taboriščne vodje in delegacije, ki so prihajale v taborišča in nejeverno, z izjemnim občudovanjem zrle na malo skupino ljudi, ki je v najhujših trenutkih svoje zgodovine zmogla najti nadčloveško moč ter ustvariti zgodbo, ki ji ni para v begunskem svetu. Vse to je bilo mogoče, ker so ostali zvesti veri, ki je dobila izraz v najbolj pristnem slovenstvu. Iz smrti tako vstaja življenje, ne le za begunce in njihove potomce, temveč tudi za ves naš narod, raztresen po vsem svetu.

Ko se ozrem naokoli, vidim potomce teh, ki so ob prihodu v novo domovino, dvanajst tisoč kilometrov stran od svojih rodni domov, iz nič začeli znova. Marsikdo med njimi, ki bi si lahko ustvaril izjemno kariero, se je odločil, da da svoje talente na razpolago slovenski skupnosti tu, ob Srebrni reki. »Po želji ustanoviteljev so [ti] zidovi oživel z mladimi rodovi, ki so se v teh prostorih napajali s slovensko besedo, s slovensko kulturo, gojili slovenske narodne in verske vrednote,« je ob 50. letnici Našega doma zapisala Angelca Klanšek, dolgoletna voditeljica Balantičeve šole. Toda ti zidovi ne bi oživel, če ne bi bilo požrtvovalnega dela, nešteti ur, darovanih v dobro vse skupnosti. Sadove vsega tega vidim danes tu, pred seboj, in skupaj z vami praznujem.

Ko se ozrem naokoli, vidim vas, ki ste toliko desetletji sanjali svobodno Slovenijo, kjer bo vsak lahko povedal, kar misli, kjer bo Resnica, pisana z veliko začetnico, zopet našla svoje mesto. Vidim vas, ki ste toliko desetletji gojili misel o samostojni Sloveniji, o kateri so tako zelo hrepenele naši predniki. Ta ideja je zorela tu, med vami, saj je bilo o njej v domovini prenevarno na glas razmišljati. Prišel pa je trenutek, ko je iskra preskočila ocean in vnela srca slovenskega človeka, da je ponovno zbral pogum in zahteval uresničitev misli o lastni državi. Tudi takrat nas niste pustili same, temveč ste napeli vse svoje moči, da bi argentinska država, vaša nova domovina, priznala malo državico pod Triglavom.

Ko se ozrem naokoli, vidim, kaj smo kot slovenski narod z odhodom vas, vaših staršev in vaših starih staršev izgubili.

Vse to nosi v sebi slovenska skupnost tu, v Buenos Airesu, v Našem domu San Justo. Izjemno dediščino in zgled izjemnih ljudi, ki so bili za svoje prepričanje pripravljeni dati tudi svoje življenje. Izredna dediščina, ki pred vas polaga tudi izjemno odgovornost. Toda kot dediči velike zvestobe resnici, narodu in veri stojite pred neizbežnim vprašanjem – koliko

časa še vztrajati? Zakaj še vztrajati? Po tolikih desetletjih Argentina za vas ni več tujina, saj je velika večina vseh, ki ste danes tukaj, že rojena v tej deželi. Počasi se spreminja tudi odnos do domovine vaših očetov in dedov – Slovenija postaja vsaki generaciji korak bolj oddaljena, čeprav ste jo mnogi že obiskali, s sodobnimi sredstvi pa lahko vsak dan spremljate, kaj se dogaja na oni strani luže. Tudi Slovenija ne ječi več pod rdečim totalitarizmom, temveč so se uresničile tisočletne sanje – Slovenija je samostojna in neodvisna država, enakopravna med drugimi evropskimi narodi; slovenski jezik je eden izmed uradnih jezikov Evropske unije. Imamo svobodo in demokracijo. Morda še ne take, kot bi si jo želeli, pa vendarle.

Zakaj torej še vztrajati? Zaradi prijetnega druženja? Ohranjanja šeg in navad, ki ste jih ali so jih prinesli vaši predniki pred tolikimi desetletji? Zaradi otrok, ki vsaj konec tedna preživljajo v varnem in zdravem okolju? Verjetno to ni in ne more biti dovolj. Vsak namreč potrebuje globlji, osebi smisel za vztrajanje v tistem, kar od njega zahteva toliko naporov, odrekanj, žrtev in časa, kot ga vi darujete slovenski skupnosti. Odgovor na to vprašanje boste morali poiskati sami. Mi, ki smo dvanajst tisoč kilometrov stran, vam ga ne moremo dati, saj ne živimo vaše realnosti, v kateri je vedno težje ohranjati slovenski jezik kot jezik vsakodnevnega pogovora, čeprav je prav slovenščina tisti temelj naše skupne identitete, ki nas povezuje in obenem dela drugačne – vas od Argentine, nas od Italijanov, Avstrijcev, Madžarov ali Hrvatov. Lahko vam polagamo na srce, da naredite vse, kar je le mogoče, da bodo tudi otroci vaših otrok še govorili slovensko, da bodo še vedno ohranjali slovenske navade, slovensko kulturo ter vrednote, preizkušene in prekaljene v krvi naših mučencev, vendar je to vaša bitka, ki je ne moremo bojovati namesto vas ali skupaj z vami, pa če bi si še tako želeli. Želimo pa si lahko, tam v Sloveniji, da pod Južnim križem ostane skupnost, ki živi slovenstvo s polnimi pljuči in daje zgled zvestobe, vztrajanja, življenja in poguma. Vsak narod, vsaka skupnost mora vedno iskati ravnotežje med odprtostjo tujemu in zvestobo svojemu. Pri vas se to najbolj kaže v naporu, ki ga vlagate, da bi ohranili slovenščino, zavedajoč se, da bo lažje ohraniti vero kakor slovenski jezik in slovensko identiteto. Prosim vas, ne bojte se tega napora, saj vas je prav to delalo in vas še vedno dela tako posebne in tako privlačne. Da ste Slovenci in kristjani.

To je namreč tisto, zaradi česar vas mi, na naši strani sveta tudi danes, ali še posebej danes, potrebujemo; česar se mi, ki živimo v Sloveniji, lahko učimo pri vas, zavedajoč se, da bi bili oboji mnogo siromašnejši, če bi se izgubili v »argentinstvu«. V vaši zvestobi dediščini očetov in starih očetov se pred zgodovino potrjuje pravilnost odločitve, ki so jo pred tolikimi desetletji sprejeli fantje in moške, ko so se uprli revoluciji. Vaša zvestoba slovenskemu narodu in veri postavlja na

laž vso našo medvojno in povojno zgodovino, ki nas je učila o izdajalcih slovenskega naroda. Ob srečevanju z vami se v domovini omehta marsikatero srce in spregleda marsikatero oko, ki je raslo v zlagani zgodovini. Ko se srečujejo s tretjim, četrtim rodом, ki še vedno govori slovensko, ki še vedno z zanosom in ponosom pove, da so vnuki, pravniki slovenskega deda in praded, začenjajo svojo pot k iskanju resnice. Ta v domovini še ni našla svojega mesta v javnosti, šolstvu in uradnem zgodovinopisju, saj se dediči revolucije resnici še danes upirajo z vsemi močmi. V Sloveniji se tako še vedno sistematično ohranja razdeljenost, ki jo je s krvjo in krivicami zarisala Komunistična partija takrat, ko je iz gozda uvajala internasocializem in brezboštvo. Še danes se dogaja diskriminacija tistih, ki so potomci domobranstva in se nočejo prodati »zmagoviti revolucionarni strani«. Vaš zgled in vaša zvestoba zato daje moči vsem, ki so pričevalci resnice v matični domovini.

Pri vas se učimo angažiranosti za pravo in dobro stvar, pa naj bo to udeležba pri demonstracijah za življenje ali delo v dobrobit vaše nove domovine. Morda se vam zdi nekaj čisto naravnega in normalnega, da se starši skupaj z otroki, stari in mladi, odpravite na ulice in zahtevate pošteno in pravično državo. Pri nas temu ni tako. Zdi se, da v nas ostaja strah ali pa vsaj globoko zakoreninjena previdnost, s katero so rasli po drugi svetovni vojni tisti, ki niso bili na »pravi strani«. Vaš vzgled angažiranosti zato prestavlja tudi naše meje in nas spodbuja k večjemu družbenemu udejstvanju ter delu za skupno dobro. Vaša angažiranost je namreč samozavestna, ponosna, pokončna in se ne pusti utišati ob prvih grdih pogledih ali nasprotovanjih. Pri vas spoznavamo kaj pomeni živeti s »celo hrbtenico« in s ponosom na svoje korenine, politične, verske in ideološke izbire prednikov.

Hvala vam tudi za vaš vzgled požrtvovalnega in vztrajnega dela znotraj slovenske skupnosti. Sadovi, plod brezštevilnih podarjenih ur, talentov in moči, so vidni, otipljivi. Ko včasih omagujemo v delu za boljšo, lepšo Slovenijo, je dovolj že, če se ozremo čez ocean k vam, dragi rojaki, in se zavemo, da moramo tudi mi vztrajati. K temu nas zavezuje velika odgovornost in hvaležnost do vas, ki ste ob vseh preizkušnjah, naporih, predvsem pa tako daleč stran, ostali zvesti slovenskemu narodu in veri.

Dragi rojaki, ob 62. obletnici »Našega doma San Justo«, kjer ima posebno mesto domobranski pesnik France Balantič, po katerem nosi vaš dragulj, vaša sobotna šola ime, vam iskreno čestitam in iz vsega srca voščim, prepričana, da se temu voščilu pridružujejo tudi mnogi vaši prijatelji in sorodniki v Sloveniji, »Bog našo nam deželo, Argentino in Slovenijo, Bog živi ves slovenski svet, brate vse, kar nas je, sinov sloveče matere!«

San Justo, 14. oktober 2018

25. NOVEMBER 2018
Slovenski dan | Slomškov dom

ODTISI

KLASIKA IN SODOBNOST

V ne tako davnih časih, ko je v tiskarnah kraljeval svinec, se je piščevo-časnikarjevo-pisateljstvo delo najprej »utelesilo« v stavčeve vrstice, ki jih je v Tiskarni Vilko Janez, Franci, Luis ali kdo od tiskarskega osebja pomazal z gostim črnilom in prvič odtisnil na papir. Krtačni odtisi so jih imenovali. Potem so bili še drugi, tudi tretji.

Tudi druge vrste odtisov nas zaznamujejo. Prstni odtisi so na voljo oblastem v datotekah državnih uradov. V mivki, v brezskrbnih počitniških dneh, ostanejo odtisi naših stopal. Z oglikovim odtisom ponazarjamo količino izpustov toplogrednih plinov, za katere smo odgovorni. Ali oglik 14, izotop za radioaktivno datiranje, ki uokvirja ero, vek, v kateri je živa stvar puščala svoj odtis. V glavo se vtisnejo misli, ideje, dogodki, v srce čustva. Te vrstice naj bodo kot odtis doživetij, ki se nakopičijo v človeku, pa jih želi ponuditi še komu drugemu. Včasih so krtačni, včasih že popravljeni, premišljeni. Bralcu morda dajo misliti, morda ga razveselijo, morda spomnijo na lastna doživetja ... Morda mu ne služijo ... Bog pomagaj!

Letos mora biti posebno leto.

Da se v Sloveniji najavita dva zbora iz Argentine v istem letu, mora biti posebnost. Kaj šele, če sta oba iz iste province! In zato mora biti 2018 posebno leto, če nas je poleti obiskal Mešani pevski zbor Slovencev iz Mendoze, v jeseni pa je – v sklopu turneje po Srednji Evropi – prepeval v Tolminu, Ljubljani, Postojni in Kopru Coro de la ciudad de Mendoza pod vodstvom dirigenta prof. Ricarda Portilla.

V Ljubljani je imel svoj nastop v stolnici pod okriljem Akademskega pevskega zbora France Prešeren iz Kranja (pevovodja Fernando Mejías, tudi Mendoščan!) in Stolnega pevskega zbora sv. Nikolaja (dirigent: Gregor Klančič) s solistko Renato Vereš Klančič.

Prvi, poseben vtis naredi že dejstvo, da pevke in pevci – in tudi dirigent – stopijo pred publiko brez map v rokah, brez partitur. Ves program, dvanaest pesmi, so zapeli na pamet. »Toda la carne en el asador«, bi rekel: hoteli so se postaviti s sporedom, zato so zapeli dela, ki se uvrščajo v sedanje trende zborovskega petja. Niso klasične harmonizacije, ki kot žamet božajo ušesa, ampak kar ostrostrubneče popraskajo. Čeprav so izvedli večinoma argentinske avtorje in naslove, u spadata v sam vrh zborovskega ustvarjanja, so harmonizacije bile nekaj povsem novega za takega poslušalca, ki se dandanes ne udeležuje zborovskih festivalov in tekmovanj. In enako (sta se dirigenta zmenila?) je bil izbran program APZ iz Kranja: večinoma slovenski avtorji, tudi slovenske ljudske pesmi, a harmonizacije v povsem sodobnih oblikah.

Torej je petkov večer 12. oktobra letos izzvenel povsem enotno, ubrano in v sklopu sedanjega zborovskega doživljanja. Užitek poslušanja lepih glasov in srečanja z ljudmi, ki prihajajo iz Argentine, se je razlegal še naslednje dni. Tudi ob pisanju tega odtisa se spomini napolnijo z njihovim petjem.

BUENOS AIRES 2018

MLADINSKE OLIMPIJSKE IGRE V BUENOS AIRESU

»Buenos Aires 2018 bo ostalo v spominu kot tekmovanje, na katerega morate Argentinci biti ponosni!« S temi besedami je Thomas Bach, direktor Mednarodnega Olimpijskega Komiteja, zaključil Mladinske olimpijske igre v četrtek, 18. oktobra pred množico športnikov, trenerjev, prostovoljcev in časnikarjev vsega sveta.

Namen iger je bila »Slaviti mladinske olimpijske igre, ki spodbujajo razvoj športnikov in športnic ter skupnosti prek olimpijskih vrednot, omogočiti interaktivno povezovanje z mladimi po vsem svetu in gradnjo zapuščine, ki bo še dolgo koristila celotni družbi. MOI mladim ponujajo šport, kulturo in izobraževanje«

Argentinski olimpijski komite pa si je postavil še cilj »Slaviti najboljše olimpijske igre, ki se bodo odvile za mlade, za mestne soseske, za Buenos Aires, za Argentino in za ves svet«.

Po končanih igrah lahko potrdimo, da so ti cilji bili doseženi. Argentinska publika se je množično odzvala (652.540 gledalcev, poleg 250.000 na otvoritvi) in skozi 12 dni tekmovanj spremljala športnike na različnih olimpijskih parkih. Ves svet pa je sledil igram po televiziji in časopisih. Športniki in publika so priznali, da je organizacija iger bila brezhibna, na kar so organizatorji lahko ponosni, saj logistika ni bila preprosta:

31 poslopij za nastanitev športnih ekip
1.159 stanovanj
6.268 nastanjenih
7.016 postelj
143.000 dnevno razdeljenih obrokov hrane
91.000 kilogramov smeti na dan
650 delavcev za čiščenje prostorov
3.998 športnic in športnikov
206 narodnih delegacij

Na novinarski konferenci sta Thomas Bach (direktor Mednarodnega Olimpijskega Komiteja) in Gerardo Werthein (Predsednik organizacijskega odbora MOI Buenos Aires 2018) čestitala Argentincem za organizacijo teh iger. Predsednik Mednarodnega olimpijskega komiteja je dejal : »Te igre so presegle vsa naša pričakovanja. Buenos Aires 2018 je imel velik uspeh. To so bile igre nove dobe, enakosti spolov, združenja in vključenosti. Videli smo inovacije od začetka do konca. Koncept parkov je bil uspešen. Bilo je zelo lepo, da so igre imele toliko zanimanja publike. Dosegli smo skoraj milijon gledalcev. Argentinci morajo biti ponosni!«

Gerardo Werthein je povedal, kje so ključni uspehi: »To je rezultat združenja naporov, spoštovanja in neutrudnega dela. Moram se zahvaliti mnogim. Vsi so pokazali, da smo zmožni doseči

neverjetne stvari. Naši športniki pa so postali zgled vsem otrokom in mladim v Argentini.«

Slovenska reprezentanca

Slovenski športniki so zaključili Igre z odličnim uspehom. Tako poročajo na spletni strani www.olympic.si:

Z zaključno slovesnostjo se je ponoči po srednjeevropskem času spustil zastor nad 3. mladinskimi olimpijskimi igrami v Buenos Airesu. Tako uspešnimi za mlade slovenske športnice in športnike.

»Vsekakor smo izjemno presenečeni nad uspehi mladih športnikov. Nikoli nismo dvo-mili v njih, a bera 11 kolajn je več, kot smo pričakovali,« je o dosežkih povedal vodja odprave Borut Kolarič. Poudaril je, da v Olimpijskem komiteju Slovenije niso želeli napovedati kolajn, saj je šlo pri večini športnikov za prvo res veliko tekmovanje. »A uspehi so lep pokazatelj za naprej.« Ena od idej mladinskih olimpijskih iger je tudi pridobivanje izkušenj. »Tukaj se športniki kalijo za tekmovanja, ki jih čakajo. Pri mladih je prisotna tudi trema in včasih komu ne uspe doseči tistega, za kar je treniral, a nastop mu da veliko,« je dodal vodja slovenske reprezentance.

Na igrah so najbolj bodle v oči nekatere discipline, ki so odstopale od klasičnih. Kajakaš na divjih vodah je denimo v slalomu nastopal na mirni vodi na posebnem poligonu, kolesarji so bili prisiljeni nastopati v cestni in gorski vožnji... »Tudi trenerji imajo določene pomisleke, večina pa na tekmovanje gleda kot na razvojni dogodek za mlade. Včasih je težava, ker ni vnaprej znano, kako bodo določili zmagovalca in nekaj je bilo tudi razgovorov o tem,« težave priznava tudi Kolarič.

Slednjega bolj navdušuje izbor nekaterih disciplin nestandardnega programa klasičnih iger. »Prav je, da gre šport v korak z mladimi, da je atraktiven za njih in ohranja neko tradicijo klasičnega športa. Slovensko odpravo je navdušila tudi Argentina. Prireditelji so poskrbeli za lepa prizorišča in polne tribune. »Vsi smo jo začutili na najboljši možen način. Ljudje so čakali tudi po več ur v vrsti, da so si ogledali kakšno tekmo. Veliko je prišlo k nam tudi tukajšnjih Slovencev, nekateri so športnike celo poznali, čeprav jih niso še nikoli srečali, kar je lepo presenetilo tudi naše tekmovalce.«

Športni uspehi Mladinskih Olimpijskih Iger

Tako Argentinska kot Slovenska reprezentanca sta bili zelo uspešni: Slovenija je dosegla 11 kolajn (3 zlate, 2 srebrne in 6 bronastih), Argentina je dosegla 32 kolajn (11 zlatih, 10 srebrnih in 11 bronastih).

Argentina

ZLATO (11):

- *Rokomet na mivki* – dekleta
- Dante Cittadini/Teresa Romairone – *jadranje*
- Agustina Roth/Iñaky Iriartes – *kolesarstvo BMX*
- Sol Odraz – *veslanje single scull*
- Hokej - *dekleta*
- Facundo Diaz Acosta/Sebastian Baez – *tenis moške dvojice*
- Nazareno Sasía – atletika
- Fernando Ruesga – košarka
- Rugby – *fantje*
- Košarka 3x3 – *fantje*
- Brian Arregui – *box*

SREBRO (10):

- Mariano Carvajal – *breaking dance*
- Facundo Diaz Acosta – *tenis*
- Delfina Pignatiello – *plavanje 800m*
- Delfina Pignatiello – *plavanje 400m*
- Fernando Espindola – *gimnastika*
- Linda Machuca – *rokoborba*
- David Almentra – *rokoborba*
- Agustina Giannasio – *lokostrelstvo*
- Agustín Osorio – *atletika*
- Franco Serrano – *pentatlón mešane dvojice*

BRON (11):

- *Rokomet na mivki* – fantje
- Tomas Herrera/ Felipe Modarelli – *veslanje*
- Facundo Firmapaz – *lokostrelstvo*
- Santiago Escallier – *atletika*
- Valentin Rossi – *kajak*
- *Hokej* – fantje
- Sofia Acevedo – *košarka*
- *Golf* – mešane dvojice
- *Odbojka na mivki* – fantje
- Mirco Jehiel Cuello – *box*
- Victoria Saputo – *box*

Slovenija

ZLATO (3):

- Kaja Juvan – *tenis ženske dvojice*
- Kaja Juvan - *tenis posamezno*
- Lan Tominc – *kajak slalom*

SREBRO (2):

- Vita Lukan – *športno plezanje*
- Toni Vodišek - *jadranje kiteboard*

BRON (6):

- Neža Klančar – *plavanje 50 m*
- Neža Klančar – *plavanje 100 m prosto*
- Metka Lobnik – *judo mešana ekipa*
- Metka Lobnik – *judo -78 kg*
- Tina Čelik – *plavanje 50m prsno*
- *Košarka 3x3* – fantje

Vsem športnikom in športnicam, trenerjem, voditeljem in organizatorjem iskrene čestitke.

Olimpijskih iger je konec, ostajajo pa lepi spomini in mnogo novih prijateljev!

Jože Jan

POGOVOR S SLOVENSKIMI ŠPORTNIKI

Prejšnji teden smo objavili pogovor z vodjem slovenske olimpijske reprezentance, mag. Borutom Kolaričem, za to številko pa smo prišli v stik z dvema športnikoma slovenske ekipe: **Tino Čelik in Janom Škrjancem.**

Tina je doma iz Kranja, ima 17 let. Jan ima prav tako 17 let in živi v Kamniku.

- V katerem športu tekmuješ in kakšen rezultat si dobil/a?

Tina: Tekmujem v plavanju in sem dosegla 3. mesto v disciplini 50m prsno, 14. mesto na 100m prsno in 20. mesto na 200m prsno.

Jan: Tekmujem v Triatlonu. Dosegel sem 19. mesto individualno in 5. mesto v mešani štafeti.

- Kateri so tvoji športni vzorniki in zakaj?

Tina: Moja športna vzornika sta Sara Isaković in Michael Phelps, ker sta mi oba dokaz da je

vse mogoče, če si to želiš iz za to delaš.

Jan: Moji vzorniki so vsi najboljši triatlonci na svetu, saj vem koliko odrekanja in trdega dela je potrebno za tak nivo.

- Kakšno je življenje v olimpijski vasi, kaj delaš ko ne treniraš ali tekmuješ?

Tina: Ko ne tekmujem ali ne treniram v vasi počivamo ali kartamo.

Jan: življenje v olimpijski vasi mi je zelo všeč, saj smo vsi na 'kupu'. Družim se s prijatelji in se udeležujem različnih delavnic.

- Imate posebno dieto?

Tina in Jan: Nimam posebne diete.

- Bi nam lahko povedal/a kakšno zanimivo anekdoto, ki si jo doživel/a na MOI?

Tina: Ko sem šla gledat tekmo v namiznem tenisu, sem šla na napačen avtobus in se po parku vozila v krogih.

- Kakšen vtis imaš o Argentini in Buenos Airesu? Kaj ti je najbolj všeč? Kaj ti ni všeč?

Tina: Argentina mi je zelo všeč, razen tisti zelo revni deli mesta.

Jan: Argentina mi je zelo všeč. Všeč mi je ker ima mesto ogromno parkov. Ni mi všeč, da je mesto tako veliko.

- Kako se ti je zdela otvoritev MOI?

Tina: Na žalost sem večino otvoritve zamudila, ker sem zaradi tekmovanja naslednji dan odšla prej.

Jan: Otvoritev se mi je zdela fantastična

- Si imel/a kakšen stik z argentinskimi Slovenci? Kje? Kako si se počutil/a?

Tina: Imela sem stik z njimi v slovenski šoli na Pristavi. Počutila sem se zelo občudovano in zelo prijetno.

Jan: Srečali smo se v slovenskem domu San Justo. So zelo prijazni in pripravljeni pomagati.

Hvala vama, Tina in Jan, za pogovor! In še naprej veliko uspehov na vajini športni poti!

PROSTOVOLJKE

Med tisoči prostovoljcev, ki so se prijavi­li in bili izbrani, je bilo tudi nekaj mladih iz naše skupnosti. Tako so nam opisali svoje vtise

SLOVENIJA

Že od otroških let sva sanjali o olimpijskih igrah in kako bi bilo lepo, če bi jih kdaj doživeli kot športnici. To nama žal ni uspelo.

Mladinske olimpijske igre Buenos Aires 2018 so bile zato edinstvena priložnost, da te sanje izpolniva, zato sva se vpisali kot volunterki (prostovoljki) in bili izbrani kot NOC assistant za slovensko reprezentanco. Zelo sva bili veseli in ponosni, ko so nama to potrdili! Spoznali sva Boruta Kolariča in takoj smo začeli z delom! Prve dni sva bili malo sramežljivi, ker nisva dobro vedeli, kaj in kako morava delati, potem je pa kar šlo, in to prav dobro.

Ko je v torek, 2. oktobra, prišla slovenska olimpijska skupina smo jih vse tri volunterke sprejele s slovensko zastavo. Kar čudili so se, kako to, da volunterke znamo slovensko in da smo jih tako sprejele!

Spoznale smo osebe dobrega srca, s katerimi smo postali tudi dobri prijatelji - to je bilo za vse nepričakovano. Vsak dan so nas boljše sprejemali tako, da smo se počutile del skupine. Me smo jim pa hotele tudi pokazati, kaj se dogaja med nami, v slovenski skupnosti v Argentini, zato smo jih povabili v Naš dom, obiskali so tudi slovensko šolo na Pristavi in jedli asado pri Gaserjevih. Trije nepozabni tedni. Tako smo uživale, da so nam včasih kar solze tek­le z oči, od smeha ali pa od ganjenosti.

Velika zahvala gre Borutu, Alji in vsej olimpijskemu teamu, ki so tako lepo ravnali z nami!

Kati in Nati Javoršek

Že skoraj eno leto nazaj smo začeli razmišljati o Mladinskih olimpijskih igrah. Vedela sem, da je biti prostovoljec na takem športnem dogodku zelo lepa izkušnja, nisem si pa mogla niti predstavljati, kaj vse me pričakuje. Nekaj mesecev kasneje sem izvedela, da sem bila izbrana in počasi se je začela odpirati možnost, da bi bila asistentka slovenske reprezentance.

Ko smo se prvi dan srečali z Borutom “el Jefe” Kolaričem, smo že takoj prišli do prvih nesporazumov glede “stare” in “moderne” slovenščine: jogi ali modroc - kaj je pravilno? Pa smo hitro in še kar mirno rešili te težave...

Dva dni kasneje so se pridružili še športniki in trenerji. Kako debelo so gledali, ko smo jih pozdravljali v slovenščini! Še bolj pa, ko smo jih ob vhodu v Olimpijsko vas pričakali s slovensko zastavo.

Tako so se odvijale igre in smo se skupaj veselili ob doseženih kolajnah, reševali zadeve stanovanja in tudi malo prehodili Buenos Aires. Seveda smo pa volunterke ta čas izkoristile tudi za to, da smo jih izobraževale glede mate-ja, alfajorjev in dulce de leche...

Moram povedati, da je bila izkušnja polna

novih doživetij: šport, slovenščina, odlična organizacije tako velikega dogodka. Najbolj mi bo pa ostalo pri srcu, da nas je slovenska reprezentanca vzela za svoje, da smo lahko bile blizu in navijale z njimi, kot pravi del ekipe.

Moram se zahvaliti najprej Borutu in Alji za tako lepo izkušnjo, ter vsem ostalim članom reprezentance za družbo in prijateljstvo.

Največji aplavz pa gre vsej moji družini, ki me je podpirala in pomagala, da sem bila lahko prostovoljka na MLADINSKIH OLIMPIJSKI IGRAH BUENOS AIRES 2018. En ogromen HVALA!!!!!!!

Andrejka Puntar Gaser

SINGAPUR

Olimpijske igre so minile, že kar dva dni nisem šla v uniformi na “villo” in čutim, da imam preveč prostega časa, da mi nekaj manjka. Čudno se mi zdi, da ne govorim več po angleško ali da ne slišim kitajščine.

Bila sem na olimpijskih igrah Buenos Aires 2018 in kot prostovoljka “NOC assistant” sodelovala z delegacijo s Singapurja. Od prevajanja pa do sprehodov po mestu ali večerij. V dobrih desetih dneh sem postala prava profesionalka za “azijsko hrano”, ker “moji” športniki niso bili kaj preveč navdušeni nad slavnim argentinskim mesom.

Bilo je nepozabno in ogromno doživetje. Prav tako je bilo, kot nam je opisala inštruktorica: biti “prostovoljec” je kot zaljubiti se v pesem: prve dni jo poslušáš stokrat, postaja ti vsak dan bolj všeč, ko pa čas mineva se je kar malo naveličáš in je skoraj ne moreš več poslušati. Kot prostovoljec se začneš spraševati, zakaj si se pravzaprav vpisal za to delo, uniforma te začne motiti, sploh nimaš več časa za nič drugega. Potem se pa kar naenkrat zaveš, da bo čez nekaj kratkih dni vsega konec. In takrat se spomniš, zakaj ti je bila ona pesem tako všeč! Enako se je zgodilo pri igrah: veš, da se bo kmalu končalo in izkoristiš in uživaš vsak trenutek te nepozabne izkušnje.

Torej, bilo je čudovito doživetje, hvaležna sem za tako priložnost!

Vero Brula

“JANKOVIČ V MENI”

Katoliška generacija Slovencev, ki se ji je »zgodila« revolucija, odhaja v večnost. Katoliško jo imenujem, ker je bila prežeta s katoliško miselnostjo, katoliško vero, katoliškim pogledom na svet.

To generacijo so fanatiki komunizma pobijali, zatirali, onemogočali. Ta generacija je vedela, kaj je žrtev, kaj je daritev, kaj je ljubezen do domovine in naroda in do svobode. Ta generacija je vzdržala pritisk svojih sovrstnikov, ki so se navdušili nad brezbožnostjo, nad iluzijo raja na zemlji in jo vsiljevali vsem. Ta generacija je dala množico mučencev, pa tudi izgubila vse svoje voditelje. Ta generacija je bila velika večina, ki jo je neznatna, kruta in dosledna, pohlepna in častihlepna manjšina zatirala.

Za to generacijo je prišla »moja« generacija. To smo tisti, ki smo zdaj tam nekje med 40 in 65 leti. Mi smo občudovali svoje starše, njihovo tiho in nezlomljeno, čeprav upognjeno hrbtenico. Mi smo prenašali privilegije imetnikov rdečih knjižic in njihovo predanost materializmu. Mi smo trpeli njihovo indoktrinacijo v šoli, v kulturi, v gospodarstvu ... Kdor je hotel napredovati, je moral v tujino ali pa se prodati. Naša generacija se je istočasno prodajala in okužila s komunizmom/socializmom ter sanjala, da bo tega zatiranja konec. Svoje sanje smo skupaj z zgoraj opisano generacijo uresničili, ko se je v gozdovih pobita Slovenija dvignila in vstala od mrtvih in smo si v njenem duhu izborili svobodo, demokracijo in lastno državo. Mi smo doživeli oni slovesen dan, ko smo znamenje zatiranja, zastavo onesnaženo z rdečo zvezdo, spustili iz nje­nega mesta in dvignili novo, pod katero se lahko združujemo vsi. Nismo pa bili pozorni, da je bila nova zastava zmečkana in da so tudi tedaj »vernikom« (onim resnično drugačnim) izklopili mikrofona prav na taisti proslavi. Zatirska manjšina se je tedaj za nekaj časa potuhnila in kot prava peta kolo­na delala proti naši svobodi, naši samostojnosti, naši državnosti, našemu , narodu. Nismo bili budni in dosledni, kmalu smo podlegli njihovim mahinacijam, propagandi in manipulacijam, pa tudi infiltrirancem v DEMOS-ovem taboru, zato smo zdaj na nov način pod istim zatiralskim škornjem.

Zdaj raste nova generacija, ki sanja o času, ki sta ga prvi dve generaciji hoteli pustiti za seboj, ker v njem ni bilo nič lepega. Zdaj raste generacija, ki ni več katoliška, v marsičem pa tudi ne več slovenska. Zdaj raste generacija, ki svojo upornost uresničuje v blodnjah salonskega levičarstva, ki ne naci­onalizira več premoženja, ampak z davki zatira vsako samostojno pobudo. Ki s šolskim monopolom pere mlade možgane, da ne vedo več, kaj terjata logika in argument. V mislih imam generacijo, ki z nepremišljenim izposojanjem denarja državo, narod, nas same, dejansko prodaja tujcu, kapitalistu, ki ga v besedah tako sovraži, a jim tujčev denar omogoča lagodno življenje brez dela in odgovornosti.

Ker prav taki več ne verjamejo v nič, hočejo vse tukaj in zdaj. Zato ni potrpežljivosti, ni darovanja, ni žrtve, ni ljubezni, ampak je eno samo uživaštvo. In vedno manj je takih, ki se spominjajo prve generacije, njihove zakoreninjenosti v tradiciji, ki je povzetek naše samobitnosti. In ker prva umira, ta pa izgublja najboljše, ki se množično selijo v tujino, ostaja doma le osiromašena množica brez voditeljev, ki voli in voli svojo pogubo, ker je zaslepljena s čudovitimi a praznimi besedami.

Smo tik pred novimi občinskimi volitvami. Očitno je, da bo malo kje prišlo do zamenjave obstoječe občinske oblasti.

Kakor smo stari, tako smo konzervativci v najslabšem možnem pomenu. Volimo, kar imamo, ne glede na kvaliteto in se bojimo sprememb. Nekateri zato, ker so prepričani, da je sedanja občinska oblast »v redu«. Če je tako, bodite torej pozorni ali se stari kandidat poteguje za nov mandat s sklicevanjem na svoje delo in rezultate (verjetno v večini občin dobivate zdaj razno razna občinska glasila, ki niso nič drugega kakor od vseh plačana predvolilna reklama. Protestirajmo proti taki zlorabi!). Potem so tisti, ki bodo volili iste, ker so prepričani, da so vsi isti in drugim ne zaupajo in tako omogočajo pogubno kontinuiteto na vseh ravneh.

In na koncu smo tisti, ki pretehtamo opravljeno delo, poskušamo videti ali je bilo kaj korupcije, spornega vedenja in želimo novih ljudi (t. j. ljudi druge politične provenience) v mestnih hišah, da bodo iz omar potegnili okostnjake, »grešnike« pa postavili pred sodišča zaradi slabega ali celo zločinskega upravljanja z občinskim denarjem. Lahko bi rekli, da smo neodvisni in svobodni volivci, ki nimamo vnaprej določene stranke, ki jo bomo zanesljivo volili. A takih nas je malo.

V vsakem od nas namreč preži »Jankovič«. Ko je Anton Rop imenoval v Mercator za direktorja takrat neznanega človeka iz množice preverjenih kadrov, morda ni vedel, da je to človek, ki se bo odlično znašel in ostal dlje kakor on sam. Prišel je reven »kot cerkvena miš«, zdaj ima milijone. Njegovo premoženje narašča, čeprav njegova podjetja propadajo, DUBT (beri vsi) pa je že prevzela tudi dolgove, ki jih je povzročil s svojim delovanjem. Ob njegovih »mačo« potezah v smislu »službo za seks« pa lahko pomehkuženi moški le ne­voščljivo vzdihujejo. Na koncu se celo javno pohvali, da je nedotakljiv, ker je vedno bil proti Janši.

Roko na srce, kdo si ne bi želel vsega tega: bogastva, nedotakljivosti in takega izvajanja oblasti? V vsakem človeku je dovolj greha in slabosti, da se lahko izrodi v kaj takega. Ni pa vsakemu dano. Nekateri pa se zavedamo kaj pomeni za večno življenje, če živimo po svojih željah in brez moralnih zavor, in bedimo nad svojimi željami, kakor nam Bog zapoveduje v 9. in 10. zapovedi. »Ne želi...« kar je isto, kakor če bi rekel »bodi gospodar svojih želja, da ne bodo prerasle v greh«. A večina Slovencev danes ne pozna več Božjih zapovedi in zato je njihova vest bolna, omahljiva in so nesposobni naporov krepostnega življenja, ki pa potrebujejo direktno Božjo pomoč, ki ji pravimo milost. Naša oblast je zvest odsev moralnega stanja med ljudmi. Lahko bi zapisal, kakršno ljudstvo, taka oblast, kakršna oblast, tako ljudstvo.

Biti »Jankovič« so tihe ali celo nezavedne sanje mnogih, zato bodo mnogi takim kandidatom dajali svoje glasove. In zato me bo zelo čudilo, če se v glavnem mestu zgodi preobrat, kajti kontinuiteta nam ponuja staro, znano in učinkovito korupcijo, pomlad pa prihaja v obliki mladega, sposobnega in pokončnega politika. Če ne drugega, si obetam zanimiv boj in debate!

Ker smo moralno bolni, nismo sposobni sprememb, ki si jih vsaj z besedami želimo. A velja vedno isti Kristusov klic: »spreobrnite se in verujte evangeliju, ker se je približalo Božje kraljestvo«. Tu se začnejo spremembe, na to smo pozabili. Tu tiči korenina našega stopicanja na mestu in ne­nehnega vračanja v rdečo preteklost.

Andrej M. Poznič
časnik.si

KOLEDAR

27. oktobra

Šolski izlet v Glew

ob 15:00 Redni pouk SSTRMB

ob 20:30 70. obletnica Pevskega zbora
v slovenskem domu v San Martinu

28. oktobra

Obletnica na Pristavi

1. novembra

Praznik vseh Svetih
Slovenska hiša

3. novembra ob 17:00

Kulturni večer SKA v Slovenski hiši

OSEBNE NOVICE

† SMRT

Umrli je **g. Ignacij Grohar** (92),
dolgoletni član odbora Zedinjene
Slovenije in odbora Slovenske hiše.
Svobodno Slovenijo je prejemal in
prebiral prav do konca.
*Družini izrekamo sožalje,
naj počiva v miru!*

17. oktobra je umrla gospa
Polda Lipovšek roj. Radovič (92).
Naj počiva v miru!

OTROŠKA KOLONIJA 2019

2 DO 11. JANUARJA | V Hanželičevem domu

PRJAVE

za enega otroka \$10.500.- drugi otrok \$7.900.-

Tretji otrok \$5.000.- Osmošolci \$10.000.- (lahko v treh obrokih)

Alenka Prijatelj | 4654 6477

alenkasch@yahoo.com.ar

Društvo Slovencev v Mendozi vabi na:

“Martinovanje 2018”

9, 10 in 11 novembra v Mendozi

Degustacija slovenskih vin, obisk vinarn v okolju kraja
Perdriel - Lujan de Cuyo, Sv. maša, blagoslov vina, kosilo, petje...

Rezervacije na telefon: (0261) 439-6335

51. OBLETNICA SLOVENSKE PRISTAVE

V nedeljo, 28. oktobra 2018.

11.00 zbiranje zastopnikov domov in gostov

11.15 pozdrav in dviganje zastav

11.30 sv. maša

13.00 družinsko kosilo

16.00 pozdravi, slavnostni govor g. Dominika Oblaka ter komedija
v petih dejanjih “FLORENTINSKI SLAMNIK” v režiji ge. Maruče Zurc.Po odorskem prikazu bomo zaključili slavje na vrtu zelene Pristave
s prosto zabavo v prijetni in veseli domači družbi.

Vsi lepo vabljeni!

Prijava za kosilo:

druž. Križ 4481-3541

druž. Kenda 4627-4935

SLOVENSKI PEVSKI ZBOR SAN MARTÍN
vas pojoče vabi na

Koncert

OB 70-LETNICI DELOVANJA

V soboto, 27. oktobra 2018, ob 20.30

Sodelujeta skupini Zvončki in Muččas
Zborovodkinja: prof. Lučka Marinček KastelicPa se sliš'
Prisluhnite naši zgodbi!

SLOVENSKI DOM SAN MARTÍN / Ramón Carrillo 2362 - San Martín

S podporo Urada Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu

50.

MLADINSKI DAN
V SAN MARTINU

66. Skupni mladinski dan

Vsi lepo vabljeni!

SLOVENSKI DOM SAN MARTÍN
Ramón Carrillo 2362 - San Martín

S podporo Urada Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu.

04.11.2018

8.30

Začetek tekmovanj

11.30

Sveta maša

12.30

Dviganje zastav

13.00

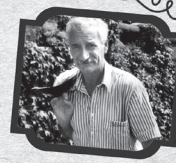
Kosilo

19.30

Kulturni program

21.00

Prosta zabava

Dragemu Fridu
v spomin in poklon!

OTON ŽUPANČIČ

VERONIKA
DESENIŠKA

TRAGEDIJA V PETIH DEJANJH

11. in 19. november ob 18. uri

Naš Dom San Justo
H. Irigoyen 2754
San Justo, Bs. As.

Svobodno Slovenijo podpirajo

KOPAC S.A.
Fábrica de tubos y envases de cartón

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

Grupo HZ

briganti
PREMIUM LEATHER SHOESGOLOMAX
SUPERMAYORISTA DE OFERTASCKC
LABORATORIOS CKC
ARGENTINA S.A.CA
CONSULTORES
ASOCIADOSOBLAK
ABERTURAS